

immeesk, kust kingiseppa pois ni paljo rahha tubbaka tarvis jaab.

Andres hakkas müüd ka kaarta mängima. Kord kutas temma ni paljo rahha, et ta meistri färrest ued tallad warrastas. Nende eest östis ta ennele tubbakast ja maksis emmad wöllad.

Sel aial, kui meister jo mitmest asjast olli ärratunnud, et Andresel pitkad näppud ollid, juhtus ka se, et meistri ödde, kes kaua aega olli tenimas olnud, emma wenna jure woörakö tulli. Kurrat, kes waest kingiseppa poisi hopis emma wöimuse sisse tahtis sada, kiusas tedda nüüd weel rängeminne. Meistri ödde olli emma fasti sellejamina pöningo murka pannud, kus Andres maggas. Fasti sees agga ollid 50 rubla höbbedat, mis palle higgi sees ollid tenitud. Uhhel hommikul, kui Andres üllesteusis, ütles kiusaja temma wasto: „Andres, eks sa ei tahha teada sada, mis fasti sees on?“ Andresele tulli furri himmo peale. Need 50 rubla

tüffli, mis meistri ödde mitme aasta aial ennele olli korjanud, hülgasid temma silmi. Andres wärises, kas ahbastusse woi römo pärrast, kui sa sedda pettist mamonnat näggi. Mis muud, kui ta piisib rahha emma kotti, ja mötles iissiennes: „Nüüd peab mul üks römus pühhapääw tullem.“

Hinge waenlane kinnitas tedda selle mätte sees ja andis temmale weel pealege nou, mitte ükspainis pipo tommata ja kaarta lúa, waid ka õllut ja wina juu, tantida ja püssardi mängida. Juba se mätte, keik sedda römo ja lusti piddada, teggi tedda vtsego joobnuks.

Andressé föbradel ei olnud se kül mitte woöras ässi, et temmal ikka paljo rahha olli, agga se kord ei teadnud ükski, mis jest surest rahha warrandussest möttelda, mis temmal nüüd olli, ja kust ta sedda olli saanud. Trahteris laškis ta nüüd wiolit mängida, hakkas tüddrukutega tantsumaa, föllistatas emma rahha taskuid, kijsendas ja